

Franjica in kokoši.



Franjica je imela kokoši čez vse rada. Berž ko je zjutraj vstala, prosila je mater, da jej je dala prosa ali kaj družega, da je nesla svojim ljubim putkam na dvorišče. Pa so jo tudi kokoši in tice dobro poznale. Komaj Franjica stopi iz veže na dvorišče, takój se vsa domača perotnina zbere okolo nje, še celó tíči iz bližnjih dreves pomešajo se med kuretino, kajti vsi vedó da Franjica nij prišla prazna, nego prinesla jim je gotovo kakega zernja ali pa krušnih drobtinic. In kako veselo je bilo videti, ko so piščeta Franjici celó v naročje skakala in jej iz rok prosó jemala. Večkrat jej je mati rekla: „Franjica, ti se mi vidiš kakor Anica v ðnej pesni, katero smo nekedaj še mi otroci v šoli peli.“ „Kakovšno pesen ste pa peli, ljuba mamica,“ vpraša Franjica svojo mater. „Le počakaj, kedar bom imela časa, povedala ti jo bom in tudi na pamet se jo boš morala naučiti.“ — In res je mati neko nedeljo po poludne sedela na vertu v travi pod staro hruško ter je svojej Franjici pela to-le pesen:

Anica in piščeta.

Hitro, hitro ljuba mati,
Piškam moram jesti dati;
Dajte piškam proseka,
Lepo pros'jo piščeta.

Pik, pik, pik, kako letijo,
Révice se veselijo:
Kako rade zobljejo!
Vboge piške, lačne so.

Koklja zerna ne pozoblje,
Da bi piške dosti dob'le.
Oj kaj dobra mati stri,
Da otroke oskerbi!

Piške so se nazobále,
Lehko bojo zdaj šetale,
Vse za kokljo čivkajo,
Kam jih li peljala bo?

Čujte, čujte, koklja vpije!
Hočem videt', kaj se vije?
Gerdi kanjuh je priderl,
Koklji piško je požerl.

Koklja svoje piške brani.
Gerdi kánjuh mora vstrani.
Oj pogledjte, mamica,
Kako piške rada imá!

Pod peroti je zakriva,
Glej na persih je ogreva;
Lehko se počújejo,
Strah in zima jih ne bo.

Mama! tak bom jaz zavpila.
K vam pribežala, se skrila,
Kedar pride dušni tat,
Me v nesrečo odpeljat'.

(Slomšek.)

Franjici se je ta pesen jako dopadla, in ker so jo mati za kratek čas večkrat ponavljali, kmalu jo je tudi Franjica na pamet znala, da si ravno je bila še jako majhen otrok.